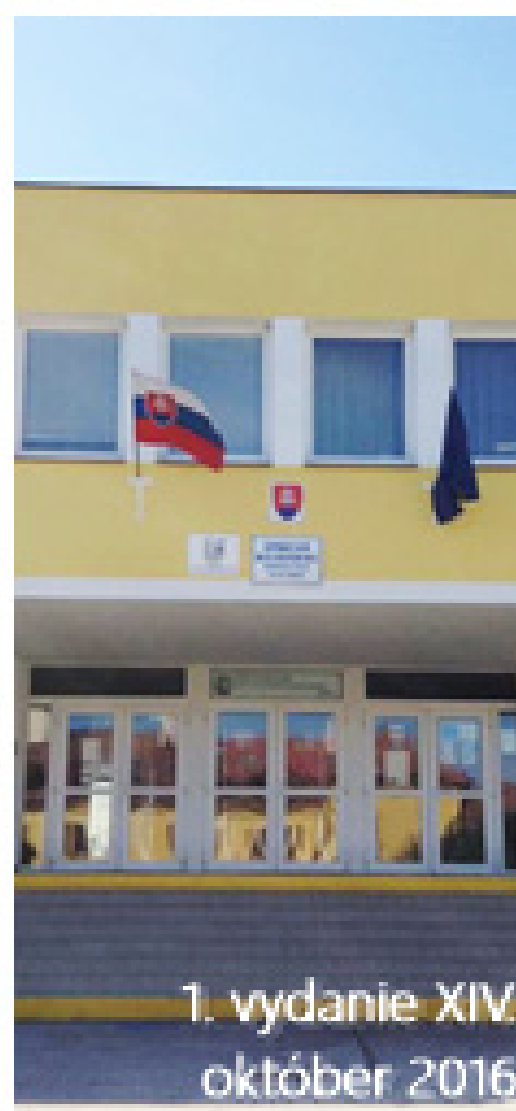
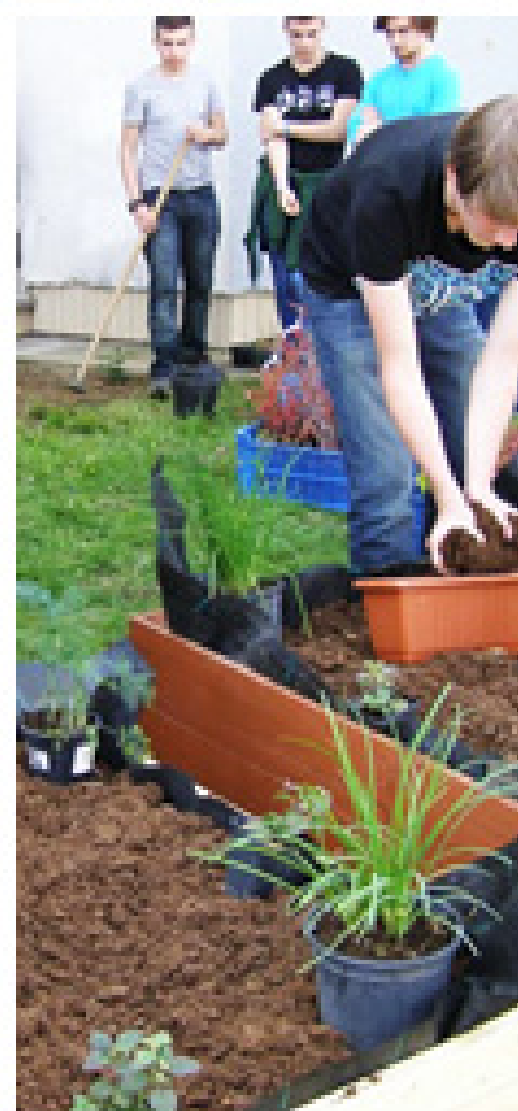

GYMPOLOVINY

Redakcia školského časopisu Gyploviny
Gymnázium J.B.Magina
Beňovského 358/100 922 03 Vrbové

1. vydanie XIV.
október 2016

Redakčná rada

Šéfredaktor: Monika Jakábová
Zástupca šéfredaktora: Eva Suchá
Grafická úprava: Marián Mišurec
Ilustrátor: Beáta Macejková
Pedagogický dozor: Mgr. Hana Puváková
Jazyková korektúra: Mgr. Hana Puváková

~

Redakčná rada:

Klaudia Horvátová
Denisa Husárová
Kristína Marková
Dominika Pánska
Viera Paulovová
Július Zemaník

Dočítate sa:

Téma čísla: Aby sa história neopakovala...
Navštívili sme: Poľsko, Švajčiarsko
Navštívili nás: Beseda s olympionikmi, Koncert proti násiliu,
Výstava Kresťanstvo v Indii
Dosiahli sme: Cesta k certifikátu Zelenej školy,
Dievčatá našej školy vybehali 2.miesto
Zaujímavosti: Historický bulvár
Odporúčame: MiniErasmus, 13 hours
Rozhovor: Snažím sa žiť najlepšie ako viem

Vážení čitatelia, milí študenti!

Prázdniny sa už skončili a my sme sa opäť stretli v školských laviciach v novom školskom roku 2016/2017. Radi by sme preto privítali našich nových študentov a taktiež zapriali veľa šťastia tým študentom, ktorí sa tento rok pripravujú na dlho očakávanú maturitnú skúšku. S novým školským rokom prichádzajú aj mnohé udalosti. Niektoré z nich sú na našej škole už tradíciou, ale študentov čakajú aj také, ktoré zažijú prvýkrát. O mnohých sa dočítate na nasledujúcich stránkach časopisu.

S otvorením nového školského roka sme privítali nie len nových prvákov, ale aj nových členov pedagogického zboru. V tomto čísle sa môžete tešiť na rozhovor s jedným z nich. :) Začiatkom roka sa konala zaujímavá exkurzia do koncentračného tábora z druhej svetovej vojny - Osvienčimu. Naši študenti sa preto s vami radi podelia o ich dojmy a pocity z tohto zážitku. Vďaka tomu sa touto cestou môžeme dozvedieť zopár zaujímavých informácií. Ako iste viete, naša škola sa snaží o ochranu životného prostredia, tento školský rok sa už oficiálne pýši titulom Zelená škola.

Toto číslo časopisu Gymplovina bude určite výnimočné najmä tým, že sa na ňom podieľali šikovné ruky študentiek a členiek našej redakčnej rady, ktoré by sa s vami radi podelili o to, čo ich baví a radi by vám tak spríjemnili čítanie. Čakajú vás teda vtipné, ale aj zaujímavé rubriky, príjemné čítanie a veľa šťastia do nového školského roka 2016/2017 praje:

Vaša redakčná rada

Téma čísla: Aby sa hrôzy histórie neopakovali..

Osvienčim – koncentračný tábor Auschwitz

Koncentračný tábor Osvienčim bol počas druhej svetovej vojny nemecký vyhladzovací tábor. Prenasledovaní boli predovšetkým Židia, ale aj Rómovia, sovietski zajatci a taktiež mnohí ďalší. Väčšina našla svoju smrť v plynových komorách. História siaha do rokov 1940 až 1950, kedy dochádzalo k masovým popravám. V Osvienčime zahynulo približne 1,5 milióna nevinných ľudí v plynových komorách, v dôsledku vyhladovania alebo ťažkých prác. Konali sa tu aj nehumánne experimenty. Najväčšiu vinu za experimenty nesie Josef Mengele.

Tábory boli v Osvienčime tri. Ako prvý bol postavený v roku 1940 Auschwitz I. Pred vstupom do neho sa nachádza známy nápis „Arbeit macht frei“, ktorý by sme mohli do slovenčiny preložiť ako „práca oslobodzuje“. Pre nedostatočnú kapacitu bol postavený v Brzezinke najväčší komplex – Auschwitz Birkenau (Auschwitz II.), ktorý sa nachádza asi 3 km od mestečka Osvienčim. Zomrelo tu viac ako milión väzňov. Známa je aj rampa, pri ktorej boli ľudia pred vstupom rozdelení do skupín podľa toho, či budú väznení alebo ich život skončí priamo v plynovej komore. Zo spomínaných dvoch koncentračných táborov väzni často odchádzali do pracovného tábora v Monowiciach – Auschwitz III.

Koncentračný tábor sa začal budovať na príkaz Himmlera dňa 27. apríla 1940 a Nemci ho opustili 17. januára 1945, keď sa z východu približovala Červená armáda zo ZSSR. Ide o najväčší koncentračný tábor v celom Poľsku, resp. na celom svete. Spojenecké vojská v Osvienčime počas druhej svetovej vojny nevedeli, ani len netušili, čo sa deje v tomto neslávne preslávenom poľskom mestečku.

Doktor Mengele, ktorý poslal do plynových komôr státisíce ľudí, bol zajatý sovietskou armádou. Nevedeli o ňom a bol zo zajatia prepustený na slobodu. Po vojne ho dlhé desaťročia neúspešne hľadali. Našiel sa až po smrti.

V tábore vládol kanibalizmus. Ľudia boli hladní a po smrti spoluväzňa im neostávalo nič iné iba zjesť mŕtveho človeka. Až 90% ľudí, ktorí tu zomreli, boli Židia. Svedok, ktorý prežil hladomor v Osvienčime, tvrdil, že jedlo bolo iba jedenkrát za deň a to každý deň to isté – riedka polievka s hráškom.

Známy nápis „Arbeit macht frei“, ktorý zdobí bránu väznice, bol 18.12.2009 ukradnutý. Zlodějov sa nakoniec podarilo vypátrať.

V súčasnosti sa o túto pamiatku stará Múzeum koncentračného tábora Osvienčim. Ľudia ho navštevujú s „veľkým záujmom“. Posledné roky je pravidlom, že návštevnosť múzea presahuje magickú hranicu 1 milión turistov. Posledný rok ho navštívilo až neuveriteľných 1,4 milióna ľudí. Pripomenúť si zverstvá druhej svetovej vojny sem prichádzajú ľudia z celého sveta.

Pohľad na túto pamiatku v človeku vyvoláva smútok. V každej skupinke sa nájde množstvo ľudí, ktorí sa prechádzajú so slzami v očiach. Kruté pohľady na väzenské múry a plynové komory nenechajú chladným hádam nikoho. Často sa stáva, že prehliadku niektoré slabšie povahy ani nedokončia.

Exkurzia do Osvienčimu

Do Osvienčimu som sa chcela pozrieť už dávnejšie, ale až tento rok som dostala možnosť cestovať do Poľska. Rozmýšľala som, aké to bude v skutočnosti. Už predtým som videla množstvo dokumentov o holokauste a o druhej svetovej vojne, teda vedela som o veciach, ktoré sa v koncentračných táboroch diali, ale až na vlastné oči som videla podmienky, v ktorých títo ľudia žili. Keď nám sprievodca rozprával o násilnostiach, ktoré robili nacisti, zdalo sa mi až neuveriteľné, že by vôbec nejaká ľudská bytosť dokázala páchať také ohavnosti. Uvedomila som si, že síce nedokážeme zmeniť minulosť a zabrániť vyvražďovaniu nevinných, ale môžeme sa z tejto skutočnosti poučiť, aby sa podobná vec už nikdy neopakovala, pretože každá ďalšia vojna býva horšia a ľuďom napádajú čoraz horšie myšlienky.

(Denisa Husárová)

Pred exkurziou do Osvienčimu som mala veľký rešpekt. Veľa som o tom počula, no lepšie je raz vidieť ako stokrát počuť. V tomto prípade to platí dvojnásobne. Navštívili sme koncentračný tábor Auschwitz I. v Osvienčime a Auschwitz Birkenau v Brezinke. Keď nám sprievodca rozprával o neuveriteľných, neľudských činoch, ktoré sa tam diali, behal mi mráz po chrbte. Počas celej prehliadky som kráčala so zatajeným dychom. Zvyčajne mávam veľa otázok, no teraz som stratila reč. Niektorí ľudia označujú udalosti v Osvienčime zverstvami, no ja s tým nesúhlasím, pretože ani zvieratá sa nedokážu tak nenávidieť, aby sa bezdôvodne masovo vraždili. Ohavnosť, krutosť, neľudskosť. To sú podľa mňa tie správne slová. Po tejto exkurzii som veľa premýšľala. Uvedomila som si, že v dnešnej dobe ešte stále existuje množstvo ľudí, ktorí popierajú holokaust, podporujú extrémistické politické strany, násilie a rasovú, resp. náboženskú nenávisť. Podľa môjho názoru je veľmi dôležité poznať naše dejiny. Myslím, že by sme sa mali hlbšie zamyslieť nad našou minulosťou a urobiť všetko pre to, aby sa nič podobné už nikdy nezopakovalo.

(Dominika Pánska)

Navštívili sme...

Richtung Schweiz

V dňoch 10.9. - 14.9. 2016 sa niekoľko študentov, profesorov i ľudí inak spojených s našim gymnáziom zúčastnilo zájazdu do Švajčiarska – krajiny spiežovcov, plesnivca, červených nožíkov a čokolády.

Sobota 10. 9. 2016 sa niesla v znamení príprav a na jej sklonku sme už sedeli v autobuse pripravení na dlhú cestu. Počas nedeľnej cesty sme si urobili prvú zastávku vo švajčiarskom Winterthure, kde sme navštívili Technoramu – jedno z najväčších a najznámejších vedeckých centier sveta. Areál s viac ako 500 exponátmi nám dal možnosť dotknúť sa, vyskúšať si a porozumieť fyzikálnym dejom od kmitania a vlnenia až po plazmu a optiku. Vďaka svojej interaktivite dodala Technorama vede iný rozmer. Večer sme sa ubytovali na francúzskom území v hoteli Formula, kde nás „formulovo“ rýchla, ale hlavne teplá sprcha všetkých vzpružila a pripravila na ďalší deň.

V pondelok nás čakala Ženeva – ráno sme strávili na námestí pred Palácom národov, ktorému dominovala obrovská stolička s jednou zlomenou nohou. Tento drevený gigant je zasvätený obetiam nášľapných mín s myšlienkou, aby sa prestali používať. Nasledovala prehliadka sídla OSN, ktorá sa dá zhodnotiť ako perfektne načasovaná. V ten deň totiž politické sily nepracovali kvôli rešpektu voči moslimskému sviatku, čo nám, obyčajným smrteľníkom, umožnilo pozrieť si tri úchvatné konferenčné miestnosti. Obzvlášť zaujímavá bola sála venovaná humanitárnym záležitostiam, ktorej vládol umelecky poňatý strop. Ten bol zdobený stalagmitami rôznych farieb, ktoré znázorňovali morské dno. Následne sme sa vydali do CERN-u, čo bol pre mnohých z nás vrchol celého výletu. Zvláštnosťou bolo, že pracovníci a turisti sa neseparovali, čiže sa bez problémov mohlo stať, že sme obedovali s nejakým významným vedcom. Nasledovala prednáška, ktorá nás zhruba uviedla do problematiky výskumu a ukázala nám, čím časticová fyzika vlastne je. S náhlym pocitom všeznalých fyzikov sme si potom šli prezrieť vystavené časti fascinujúceho Veľkého Hadrónovho urýchľovača častíc LHC (Large Hadron Collider). Exkurziu po CERN-e sme zakončili v budove experimentu AMS (Alpha Magnetic Spectrometer), ktorého úlohou je skúmať temnú hmotu, antihmotu a chýbajúcu hmotu z medzinárodnej vesmírnej stanice. Hoci sme mali možnosť vidieť kontrolnú miestnosť priamo v prevádzke, najväčším zážitkom bol asi živý prenos zo stanice, kde mladá žena poletujúc v stave beztláže zapisovala nejaké dáta. Zvyšok dňa sme strávili v samotnom meste, pokochali sa Ženevským jazerom a krásnymi kvetinovými hodinami, pozreli si Múr reformátorov, ženevskú univerzitu aj Hotel Richmond, kde v roku 1915 pobýval v exile T. G. Masaryk. Z okna autobusu sme zazreli dokonca i pomník rakúskej cisárovnej Alžbety, ktorá tu bola v roku 1898 zavraždená.

Náš posledný deň sme cestovali naspäť so zastávkou v Berne, konkrétne v jeho historickom centre. Prešli sme sa po uliciach so starodávnou dlažbou, s ktorou vedú ihličkové

topánky neúprosnú vojnu, videli úžasnú katedrálu a radnicu z 15. storočia, množstvo fontán, z ktorých každá je umeleckým dielom, národnú banku, aj dom, v ktorom Albert Einstein od roku 1903 do 1905 prebýval a vydal štyri zo svojich najdôležitejších prác. Práve jemu sme venovali poslednú návštevu – pozreli sme si Einsteinovo múzeum. Zážitok z tohto mesta však nebol iba vizuálny. V uličkách bol občas z pivníc cítiť dozrievajúci Ementál, ktorý dotváral jedinečnú atmosféru Bernu.

Cestou domov sme obdivovali nádheru prírody, teda aspoň kým sme nezaspali. Unavení a plní dojmov sme sa vrátili v skorých ranných hodinách. Určite to stálo za to!

Daniela Olejníková, 5.BA

Navštívili nás...

Olympijské kruhy v aule gymnázia

Aula Gymnázia Jána Baltazára Magina vo Vrbovom praskala v pondelok 10.10.2016 takpovediac vo švíkoch. Dôvodom bolo dopoludňajšie stretnutie študentov školy s dvojicou slovenských reprezentantov v rýchlostnej kanoistike Erikom Vlčekom a Jurajom Tarrom, ktorí spolu s Tiborom Linkom a Denisom Myšákom získali cenný strieborný kov v A-finále disciplíny K4 na 1000m na Hrách XXXI. olympiády v brazílskom Rio de Janeiro. Beseda sa konala za účasti zástupcu Trnavského olympijského klubu.

Erik Vlček a Juraj Tarr svojim rozprávaním priblížili študentom atmosféru v Riu a pozitívne zhodnotili celkovú pripravenosť najväčšieho sviatku športovcov. Zdôraznili, že na olympiádu odchádzali s cieľom získať medailu, nakoľko ich k tomu zaväzovali predošlé športové úspechy.

Ochotne odpovedali na najrozmanitejšie otázky týkajúce sa samotnej prípravy na olympiádu, sústredení, fungovania olympijskej dediny, dopingových kontrol, životosprávy či technických parametrov kajaku.

Vyslovili nádej úspešne reprezentovať Slovensko aj na budúcej olympiáde a po skončení aktívnej kariéry by chceli slovenskému športu pomáhať svojimi bohatými skúsenosťami.

Vyzdvihli olympijské hry ako podujatie, kde bojujú najlepší z najlepších a kde platí hlavne pravidlo – hrať za každých okolností fair play.

(ir)

Bojovať proti násiliu zbraňami úcty a záujmu

Minulý rok – 12.9.2015 sa pod oknami našej školy odohrala tragédia, pri ktorej prišiel o život dvadsaťdvaročný Vrbovčan – príjemný chlapec nekonfliktného typu – Marek Kaluža. Zomrel, pretože sa zastal slabšieho, zomrel, pretože bol silný charakter, zomrel, pretože niekto mal silné svaly, silné reči a silnú túžbu ubližovať. Nezmyselná smrť, ktorej sa dalo zabrániť. Do auly gymnázia prišli na jeho počesť Fedor Gál – Žid narodený v koncentračnom tábore na sklonku druhej svetovej vojny, Michal Kaščák – otec najväčšieho slovenského hudobného festivalu Pohoda, bratia Branislav a Andrej Jobusovci – známi najmä vďaka kapele Karpatské chrbáty, festivalu Vrbovské vetry, priemyselnému folklóru či Branuškovým rozprávkovým knižkám pre deti i dospelých. Andrej nám podal so slzami v očiach informácie o súdnom konaní s Marekovými vrahmi – otcom a synom, ktorých vzorom bol Mikuláš Černák. Bol veľmi znechutený z apatie obyvateľov blízkej bytovky, ktorí zrejme počuli výkriky, no nezabránili nešťastiu. Taktiež vyjadril sklamanie z počínania polície a súdu. Na srdce nám kládol, aby sme zlo sveta premáhali solidárnosťou, záujmom a úctou, aby sme sa neriadili tým známym slovenským – nehas, čo ťa nepáli. Všimnúť si na ulici odpadnutého, chudobného, prejavíť záujem voči šikanovanému a trpiacemu v triede, to všetko sú kroky, ktorými môžeme zlepšiť svet,...

Tak skúsme všetci dať ten kúsok vlastných síl, nech je lepší svet a my sme menej zlí!

Gymnázium Jána Baltazára Magina navštívil v utorok 27.9.2016 veľvyslanec Indie na Slovensku – jeho excelencia Param Jit Mann, ktorý v priestoroch školy otvoril výstavu fotografií Kresťanstvo v Indii. Jej autorom je popredný indický fotograf, filmový producent a historik umenia Benoy K. Behl. Objektívom svojho fotoaparátu nám priblížil centrum kresťanstva v indickej oblasti Goa.

Dosiahli sme ...

Máme to! Sme Zelená škola

V rámci ekologického programu s názvom Zelená škola sa študenti nášho gymnázia snažili počas dvoch školských rokov prispieť k celkovému zlepšeniu svojho prostredia ako v škole, tak i okolí. V priebehu týchto dvoch rokov sa na našej škole udiali mnohé významné zmeny. Zníženie spotreby vody až o 15%, zavedenie separácie odpadu, výmena osvetlenia a splachovačov, tvorba rôznych projektov so zameraním na vodu – to všetko je len zlomok toho, čo členovia kolégia Zelené školy dokázali.

Realizovali sa mnohé aktivity s ekologickým zameraním. Medzi ne patrí napríklad naša veľmi úspešná aktivita s názvom „Voda nad zlato“. Na pôdu nášho gymnázia zavítali zvedaví žiaci zo základných škôl, aby sa spolu s nami naučili, ako šetriť vodu a životné prostredie. Vybraní členovia kolégia si pripravili poučné prezentácie o danej problematike a ľahko stráviteľným spôsobom ich podali žiakom základných škôl. Ale čo by bola taká akcia bez súťaží. Preto na konci nesmeli chýbať kvízy, pri ktorých si svoje novonadobudnuté vedomosti mohli žiaci overiť. Prvé miesta boli, samozrejme, patrične ocenené.

Počas celých dvoch rokov kolégium tvrdo pracovalo. Vymýšľali rôzne inovatívne nápady, vyplňali environmentálne audity, tematicky vyzdobyvali školu, tvorili prezentácie, atď. Mnohí museli prekonávať aj svoje limity, keď sa napríklad museli postaviť pred veľké

publikum a predviesť svoje prezentačné schopnosti. Aj keď nastali nepriaznivé alebo krízové situácie, kolégium ich dokázalo ustáť.

Ešte v predošlom školskom roku k nám zavítala veľvyslankyňa projektu Zelená škola, aby zhodnotila, aké pokroky naša škola za tie dva roky dosiahla. Spolu s kolégiom preberali rôzne témy týkajúce sa priebehu projektu a ako sme jednotlivé aktivity ako tím realizovali. Opustila nás však napätých, keďže nám údajne nemohla prezradiť, ako sme dopadli. Kolégium ale tajne tušilo, ako to celé dopadne. A dopadlo! Po tvrdej práci sa nakoniec podarilo vybojovať certifikát Zelenej školy. Snaha priniesla svoje ovocie.

Dňa 5.10. 2016 sme prijali pozvanie programu Zelenej školy a dvaja členovia kolégia (predseda a podpredsedkyňa) sa spolu s koordinátorkami programu vybrali do hlavného mesta, kde sa konalo udeľovanie cien. Prišli dotiahnuť svoj cieľ do úplného konca – prevziať vlajku Zelenej školy. Vedúca programu Zelená škola nás slávnostne privítala a priblížila nám priebeh oceňovania. Po skončení jej príhovoru nám mali spríjemniť a esteticky dotvárať situáciu úchvatné umelecko-tanečno-muzikálne predstavenia, bez ktorých si odovzdávanie cien už ani nevieme predstaviť. Následne sa samotné slávnostné udeľovanie začalo a onedlho prišlo na rad aj naše gymnázium. Moment, na ktorý sme čakali, konečne nastal. Vlajku a certifikát sme si slávnostne prevzali. Raz sme to dokázali. A nemáme v pláne na tejto ceste ustať. Naopak, chceli by sme, aby toto udeľovanie cien nebolo jediné. Už len kvôli tým predstaveniam. Tento rok sa opäť pripravujeme bojovať za zlepšenie ochrany prostredia našej školy. Ak by mal ktokoľvek záujem, len do toho! Zostavujeme nové kolégium Zelenej školy a radi prijmemo nových členov.

(Július Zemaník 4.BB)

Dievčatá našej školy „vybehali“ 2. miesto

Dňa 27. septembra 2016 sa v priestoroch piešťanskej Sĺňavy uskutočnili okresné majstrovstvá stredných škôl v cezpoľnom behu študentov a študentiek. Chlapcov čakalo 4200 metrov, dievčatá absolvovali 2800 metrov. Naši študenti Matej Prvý a Adam Paulíny obsadili v súťaži družstiev piate miesto. V súťaži jednotlivcov najlepšie skončil **Matej Prvý** na desiatom mieste. Dievčatá obsadili vynikajúce **druhé miesto** v zložení **Andrea Šišková, Nina Tupá, Dominika Panská**.

Dňa 11. októbra 2016 sa študentky a študenti našej školy – zúčastnili školských majstrovstiev okresu v štafete 5 x 800 m a 10x1000 m . Dievčatá obsadili vynikajúce druhé miesto, chlapci tiež skončili druhí.

Spoznali sme...

„Snažím sa žiť najlepšie ako viem.“

V školskom roku 2016/2017 pribudli do nášho pedagogického zboru noví profesori, medzi nimi aj matematikár Martin Jančíček, v tomto čísle Vám ho trochu predstavíme..

Dobrý deň, mohli by ste mi porozprávať niečo o Vašom živote?

Dobrý deň, volám sa Martin Jančíček, mám 24 rokov. Mám dvoch súrodencov; mladšiu sestru a staršieho brata. Pochádzam z Piešťan, tam som chodil aj na základnú školu, po nej som pokračoval na štátnom gymplí. Potom som študoval učiteľstvo na Prírodovedeckej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. Päť rokov som študoval matematiku a geografiu, skončil som s titulom Mgr. Na vysokej škole som mal veľmi dobrých učiteľov, ktorí mi išli príkladom ako byť nielen správnym pedagógom, ale i človekom. To som nezažil na základnej ani strednej škole, kde si učitelia odučili svoje a koniec.

Myslíte si teda, že vysoká škola je potrebná a žiaduca v živote človeka?

Mne vysoká škola pomohla k získaniu titulu a vyučeniu sa, no myslím, že ak človek chce vykonávať povolanie, na ktoré vysokoškolské vzdelanie potrebné nie je, tak nie je nevyhnutné ju absolvovať. Na VŠ sa človek naučí skriptá a je "vysokoškolsky vzdelaný", a takto máme mnoho pseudo-vzdelaných vysokoškolákov. Pre mňa to bol prínos, ale vo všeobecnosti to nie je nevyhnutnosť.

Aké predmety Vás v škole bavili a ktoré ste naopak, nemali rád?

Najhorší predmet pre mňa bola chémia a nemčina, obľúbené boli všetky ostatné.

Prečo ste sa stali práve učiteľom?

Tak nejak som cítil poslanie byť učiteľom. Možno aj to, že moji starí rodičia boli učiteľia, a tak som po nich mohol zdediť nejaké vlohy. Keď ma to prestane naplňať, budem robiť hocičo iné.

A čím ste chceli byť, keď ste boli dieťa?

Chcel som byť farmár. Mal som veľa umelých postavičiek: kravičky, sliepky, traktory a staval som si gazdovstvá a farmy.

Od farmára ste teda prešli k povolaniu učiteľa. Ako to?

Po čase ma tieto myšlienky opustili, lebo som zistil, že by som na to potreboval veľa peňazí, no láska k zvieratám a prírode mi zostala. Vždy som mal kladný vzťah k zvieratám, no na gympli ma začal baviť aj šport, dlho som sa hľadal a rozmýšľal čo v živote robiť. Rozhodnutie stať sa učiteľom padlo až v polovici maturitného ročníka, no neľutujem to.

V škole Vás často vidíme v obleku.

- Áno, je to taký zvyk z vysokej. Nepáčilo sa mi, ako ležérne chodili študenti oblečení, no a ja som taká stará škola, preto som nosil oblek. Myslím, že ľudia by mali chodiť oblečení krajšie, napríklad aj taký doktor má svoj plášť, preto si myslím, že aj učiteľ by mal mať svoje typické oblečenie. Samozrejme, je to len môj názor, mne sa to páči a nikoho iného do toho nenútim.

Je to pre Vás pohodlné?

- Nie, som rád, keď sa doma z toho vyzlečiem. (smiech) No nie som zvyknutý si veci uľahčovať, verím, že prekážky sú na to, aby sa zdolávali. Niekedy to ide s plačom a slzami, niekedy už človek nevládze a nevie ako ďalej. No treba sa zatáť a byť na seba tvrdý.

Čo najviac oceňujete na študentoch ako učiteľ?

- Keď sa študenti snažia, to mi stačí.

A čo Vás najviac hnevá?

- Keď sú ľahostajní, leniví a nič sa im nechce.

Čo je na učení najťažšie a čo naopak najkrajšie?

- Možno by na túto otázku lepšie odpovedal starší učiteľ. Pre mňa škola nie je stereotyp, každý deň ma čaká niečo nové a iné, to je pre mňa zábava. Najťažšie je, keď žiaci nechcú spolupracovať a sú apatické voči učeniu. Napríklad, keď niečo zopakujem desaťkrát a na jedenásty sa ma opýtajú to isté; teda keď nepočúvajú.

Čo chcete, aby si študenti pamätali z Vašich hodín?

- To, čo sa učíme na tej hodine. Ja si myslím, že nie sú dôležité známky, ale veľkosť snahy. To je také moje pravidlo, ktoré som sa naučil zo života. Keď sa človek snaží v hocičom, hoci mu to nejde, snažením posúva sám seba dopredu a môže tak dosiahnuť i to, čo sa mu predtým zdalo nemožné. Pre mňa to platí všeobecne v živote a to sa snažím i deťom naučiť - teda prinútiť ich snažiť sa a pracovať na sebe.

Myslíte si teda, že ste dobrý učiteľ?

- Mne nezáleží na tom, či som dobrý alebo zlý učiteľ. Pre mňa je najväčšie zadost'učinenie, keď niekto povie, že som ho to dobre naučil. Napríklad, môže byť dobrý učiteľ, ktorý dáva ľahké písomky a nenaučí. Radšej byť teda zlý učiteľ, ale taký, ktorý naučí.

A čo Vy a Váš voľný čas?

- Vo voľnom čase rád počítam matematické príklady, zaujíma ma i história matematiky. Baví ma čítať geografické knihy, zaujímavosti, encyklopédie, historické knihy. Mám rád všetky druhy športov, aktívne aj pasívne, každý šport má svoje čaro ako každý vyučovací predmet. Baví ma i cestovanie.

Máte nejakú vysnenú krajinu?

Chcel by som navštíviť veľa krajín, napr. Afriku. Už som bol v Egypte, ale chcel by som ísť do Kene, je to pre mňa zaujímavá krajina hlavne kvôli savanám. Chcel by som vidieť i Mongolsko, cestovať Transibírskou magistrálou. V krajine, ktorú navštívim, ma všetko láka, sledujem tam prírodu a pozorujem, či to, čo som sa o tejto krajine naučil, je také aj v realite. Zaujímajú ma i ľudia. Zvykol som mať predsudky, ktoré sa mi však vyvrátili po navštívení určitých krajín. Milo ma prekvapili srdeční Taliani či Nóri alebo všeobecne Škandinávci, o ktorých som si myslel, že sú pochmúrne a bez citu, no opak bol pravdou. No, a napríklad Nemci sú presne takí, ako sa o nich hovorí. Ja osobne som bol pri Frankfurte a tam som stretol ľudí, ktorí boli celkom chladní. Ale ako sa vraví; iný kraj, iný mrav.

A čo Slovensko?

Pre mňa je Slovensko krajina s osobitým významom. Slovensko mám veľmi rád i po tom, čo som videl a spoznal iné krajiny. Nikdy som dlhšie nežil v zahraničí a ani by som nechcel, Slovensko pre mňa znamená krásnu prírodu a bohatú históriu. Myslím, že množstvo mladých ľudí nepozná alebo nechce poznať Slovensko a jeho históriu, či to, čo má ponúknuť, a preto ho nemajú až tak radi a odchádzajú do zahraničia. Pre mňa je Slovensko krásne.

Kedy ste boli vo svojom živote najspokojnejší?

Keď som skončil VŠ. Bolo to náročné obdobie. Ak by som sa mohol rozhodnúť ešte raz, išiel by som znova za učiteľa, ale len keby som opäť nevedel, čo všetko ma čaká. Keby som vedel, tak by som to veru dvakrát zvážil. (smiech) Mal som aj pekné zážitky, nebolo to strašné, ale bolo to ťažké a veľa učenia, matematika je ťažká na štúdium, ale je pekná. Ak by som nebol učiteľom, išiel by som na poľnohospodárstvo v Nitre, baví ma tento odbor, lebo, ako som už spomínal, mám rád zvieratá, i keď momentálne nemám žiadne. V budúcnosti by som chcel mať farmu a veľkú záhradu, kde by som mal všetky zvieratá a traktor. Ak by som však skončil v byte, asi by mi to žily netrhlo. Ja som taký flegmatik. Ako príde, tak bude. No teším sa na to, keď si v budúcnosti založím rodinu a budem mať deti.

Je niečo, čoho sa bojíte?

Ak by sa ma chcel niekto zbaviť, nech ma vysadí na cintoríne o polnoci. Cintorín sa mi spája s duchmi a nadprirodzenými silami negatívneho charakteru.

Aké je Vaše najobľúbenejšie ročné obdobie?

Všetky obdobia mám rád, lebo každé má svoje čaro. Tak ako je teraz pekná jeseň, tak v lete je super to, že je teplo a v zime zima. Na jari mám taktiež rád kvitnúce stromy. Myslím, že každé obdobie má voju charakteristickú vôňu, čo sa mi taktiež páči.

Aké ľudské vlastnosti si ceníte najviac, ktoré Vám najviac prekážajú?

Keď je človek dobroprajný, milý, srdečný a keď sa usmieva. Páči sa mi všetko pozitívne. Myslím, že na každom človeku sa dá nájsť niečo dobré. Zo zlých vlastností nemám vôbec rád zákernosť. Taktiež nespravodlivosť ma robí veľmi smutným.

Ako Vás vidia druhí ľudia?

Ľudia hovoria, že som náladový. Vždy som si však s ľuďmi vychádzal, väčšinou ma vnímajú ako kamarátskeho, optimistu a takého pohodáka. Vždy sa snažím nájsť si s danou osobou spoločnú cestu, to, čo nás spája, a nie to, čo nás rozdeľuje. Preto som nikdy nemal problém.

A aká Vaša vlastnosť sa Vám nepáči?

Som lenivý a niekedy pohodlný, no pracujem na tom, aby som nebol. Som na seba dosť tvrdý, oveľa tvrdší než na druhých. Veľa vecí si odopieram, aby som sa učil byť lepším.

Napríklad?

Napríklad si stanovím čas, koľko budem na počítači a potom idem spať. Aj keď je to o deviatej večer v piatok, jednoducho, ak som unavený, poviem si, že musím ísť spať. Možno sú to bezvýznamné maličkosti, ale podľa mňa sa na takýchto maličkostiach perfektne formuje osobnosť. Dnešné deti a mladí sa nechcú zapierať, čo nejde ľahko, to nechcú robiť, hľadajú len tie ľahšie cesty. Nehovorím však, že som v tom dobrý, stále sa iba učím.

Ak by ste mali možnosť dať radu veľkej skupine ľudí, čo by ste im odkázal?

Buďte dobrí, ak môžete. Teda, snažte sa byť dobrí vo všetkom. Ja si myslím, že každý človek chce byť dobrý, len niekomu sa nechce a tak potom nie je. To máš aj tak v škole, ak sa niekomu nechce učiť, tak ho nezmeníš, ani päť pätiiek mu nepomôže, pokiaľ on nebude chcieť.

Ďakujem za rozhovor!

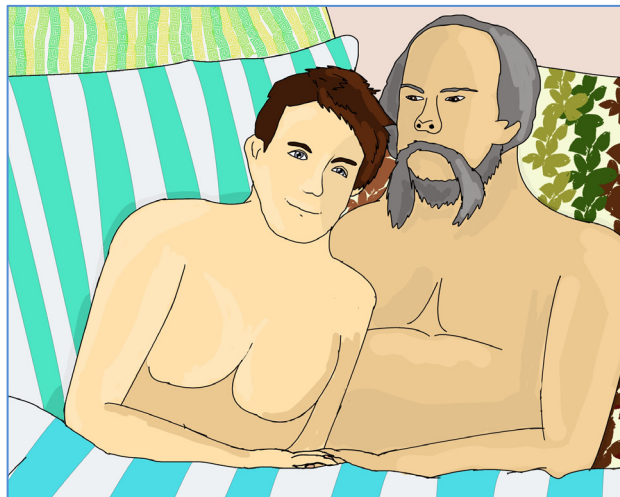
Monika Jakábová 5.BB

„Nie sú dôležité známky, ale veľkosť snahy.“

Historický bulvár

Paul Verlaine (básnik literárnej moderny, ktorý ako prvý použil názov **Prekliati básnici**) vymenil svoju manželku za kúsok tepla – a to doslova. Spolu s Arthurom Rimbaudom, autorom známej básne *Opitá loď*, tvorili mileneckú dvojicu, až kým na konci jednej zo žiarlivostných scén Paul Arthura postrelil, čím dal smrteľnú ranu svojej láske.

Der Führer auf Drogen.

Vedeli ste, že Adolf Hitler, vodca tretej ríše bol závislý na kokaíne? A nebola to ľahká závislosť. Vpád do sovietskeho Ruska riadil nadopovaný osemdesiatimi rôznymi látkami vrátane testosterónu, opiátov, sedatív a laxatív. Užívanie amfetamínov má za následok impulzívne a nepredvídateľné správanie. U Hitlera sa to prejavilo pri stretnutí s Mussolinim v severnom Taliansku. Führer sa snažil svojho spojenca udržať na svojej strane. Počas jeho prejavu bol zo všetkých stránok hyperaktívny, jeho rečnícky prejav sa vymykal normálnosti a gestikuloval ako človek na amfetamínoch.

Jeanovi Paulovi Sartrovi utieklo oko ... od frajerky

Autor patriaci do literatúry písanej po druhej svetovej vojne, predstaviteľ existencializmu, je takmer na každom obraze znázornený s fajkou a škuľavým okom. Azda mu utekalo aj pre jeho početné „bokovky“, ktoré si vzhľadom na svoj „otvorený vzťah“ so Simone De Beauvoir mohol

dovoliť. Randili spolu neuveriteľných 50 rokov, pričom si každý z nich užíval aj iné skúsenosti, ktoré si potom radi vyrozprávali.

Návšteva kráľovskej postele

Písal sa 9. jún roku 1982, keď kráľovnú Alžbetu II. nečakane navštívil jeden z poddaných, Michael Fagan. I keď je pre bežného smrteľníka nemožné dostať sa do Buckinghamského paláca, nad ránom sa Faganovi podarilo zdolať štvormetrový múr s ostnatým drôtom, vyšplhal sa po odkvapovej rúre na stene paláca, vliezol cez otvorené okno do izby veliteľa stráže, vypil pol fľaše vína a vybral sa hľadať izbu kráľovnej. Keď ju konečne našiel, zhodou náhod pred dverami izby nestál žiaden policajt. Sadol si na posteľ kráľovnej a tá sa strhla zo spánku. Fagan bol veľmi slušný, chcel sa s kráľovnou len porozprávať. Nalial si whisky a v pokoji počkal, kým ho príde zatknúť polícia, ktorú medzičasom vystrašená kráľovná privolala.

KEĎ zastrelili Puškina, bola to láááska

Symbol Ruska, básnik Zlatej éry ruskej poézie, rebel, ktorého Rusi milujú. Po nikom nie je pomenovaných toľko ulíc, námestí, vrcholov a dolín. Puškin je stále živý. Jeho Eugen Onegin predstavil svetu typ zbytočného človeka. No, aj on mal svoje muchy. Svoje ženy. Jednu svoju a dve cudzie. Traduje sa o ňom, že zomrel v streleckom súboji s milencom svojej ženy, ktorú sám podvádzał s jej dvomi sestrami. Nuž, román sa nepíše len na papier, román sa môže písať aj životom.

Odporúčame...

Mini-Erasmus – generálka vysokoškolského života

Aj ty sa pri otázke: „No čo, kam na vysokú?“ chytáš za hlavu a do očí sa ti hrnú slzy zúfalstva? Už si alergický na rozhovory o budúcnosti, a tak sa pri rodinných oslavách radšej vytrácaš do bezpečia... Ak týmto prechádzaš, potom je pre teba projekt Mini-Erasmus tou pravou príležitosťou.

Čo je to Mini-Erasmus?

Cieľom projektu je pomôcť stredoškólakom (hlavne maturantom), aby sa na základe vlastnej skúsenosti správne rozhodli, na ktoré vysoké školy povedú ich kroky. Študenti majú možnosť vybrať si vysokú školu zo zoznamu zapojených partnerských škôl. Do projektu sa prihlásia vyplnením jednoduchej online prihlášky. Počet miest pre Mini-Erasmus je však obmedzený, takže v prípade veľkého záujmu prebieha výberové konanie.

Aké sú podmienky?

18 rokov. Výnimky sú možné. Podmienka plnoletosti sa vzťahuje iba na ubytovanie v internáte, keďže projekt zabezpečuje i ubytovanie v meste, v ktorom sa škola nachádza. Neplnoletí uchádzači majú viacero možností. Môžu si ubytovanie zabezpečiť buď individuálne (priatelia, rodina) alebo predložia súhlas podpísaný rodičmi, že sa Mini-Erasmu zúčastnia s vedomím, že po ukončení oficiálneho programu organizácia za žiaka nepreberá zodpovednosť. Ďalšou možnosťou je vybrať si školu v meste svojho bydliska. V takomto prípade žiaci nepotrebujú zabezpečiť ubytovanie a po ukončení programu môžu ísť domov. Je potrebný aj súhlas vysielacej školy s účasťou žiaka

Ako vlastne Mini-Erasmus vyzerá?

Vybraným uchádzačom bude pridelený tútor – vysokoškólak, ktorý pomôže študentom zorientovať sa, odpovie na prípadné otázky, prípadne ich bude sprevádzať cestou do školy /v škole. Na projekt sa prichádza v nedeľu, vyučovanie začína v pondelok kedy sa už študenti zúčastňujú prednášok a seminárov. Vysokoškolský život sa však neodohráva iba na univerzitnej pôde, preto sú pre účastníkov pripravené aj sprievodné podujatia, ako napríklad rôzne workshopy, prehliadky či diskusie. Ďalšou z výhod je aj nadväzovanie kontaktov. Uchádzači sa môžu zoznámiť s už zabehnutými študentmi či profesormi, ktorí im môžu poradiť, akú špecializáciu si vybrať, dať tip ako byť úspešný na prijímačkách alebo ktorý internát si zvoliť. V neposlednom rade Mini-Erasmus poskytuje širší pohľad na to, čo všetko štúdium na konkrétnej vysokej škole obnáša.

Ako sa prihlásiť?

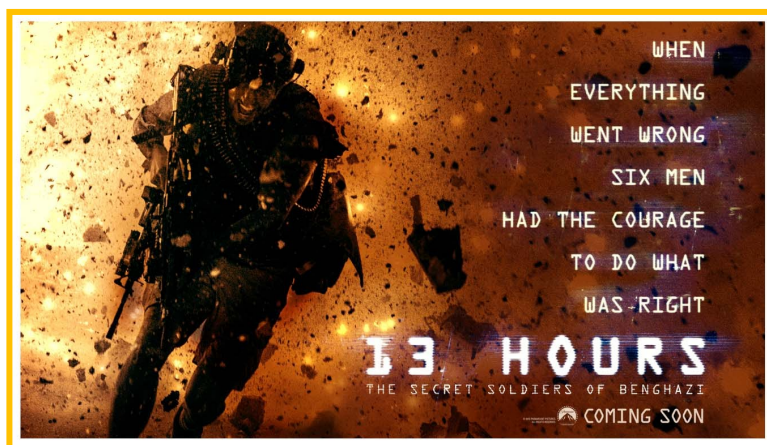
Najbližší tohtoročný Mini-Erasmus sa uskutoční od 20. novembra do 24. novembra 2016. Registrácia do projektu bola spustená 16. októbra 2016. Pre viac informácií ohľadne

partnerských škôl a i samotnú prihlášku nájdeš na: <http://futuregenerationeurope.eu/mini-erasmus/>

13 Hours: The Secret Soldiers of Benghazi

Jedenáste výročie útoku na newyorské Dvojčky sa teroristická skupina pôsobiaca na severe Afriky rozhodla „osláviť“ útokom na americkú ambasádu v líbyjskom Benghází. Jej zamestnanci síce už predtým tušili, že sa niečo chystá, tajné služby však ich pocit ohrozenia relativizovali. Aj preto sa pracovníci ambasády ocitli tvárou v tvár obrovskej presile prakticky bez väčšej ochrany, ktorú by si pobyt vo „výbušnom“ regióne inak určite zasluhoval. Nemali by najmenšiu šancu, keby v oblasti nepôsobila skupinka „bezpečnostných analytikov“, bývalých elitných vojakov. Tí hodia za hlavu všetky písané aj nepísané postupy, predovšetkým nariadenia, aby sa do ničoho nemiešali, a rozhodnú sa brániť ambasádu do poslednej kvapky krvi. Časový údaj vo filme sa vzťahuje k dobe, počas ktorej nerovný boj o ambasádu prebiehal.

Podľa môjho názoru je to veľmi kvalitný film. Herci podali skvelý výkon, zvlášť podobnosť s postavami, ktoré stvárňovali, bola obdivuhodná. Divák si musí hlavne uvedomiť, že všetko, o čom film hovorí, sa skutočne stalo. Film podáva taktiež reálny obraz o živote v Líbii. Spôsob života a mentalita tamojších ľudí je miestami skutočne zarážajúca. Myslím, že po tomto filme si každý uvedomí, aké máme šťastie, že môžeme žiť v krajine, kde nie je vojna, hlad, apod. Film zároveň konštatuje, aké zbytočné straty ľudských životov sa denne dejú. Množstvo amerických vojakov ani nechápe, prečo a za čo vlastne bojujú a umierajú...A najsmutnejšia je skutočnosť, že (nielen) túto tragickú udalosť zapríčinil nejaký naivný politik.

Cesta na Jastrabiu vežu Robinsona Jeffersa

V septembri do našej školy zavítal český dramaturg, textár, spisovateľ, hudobný skladateľ, scenárista a režisér Bedřich Ludvík, spolu s Evou Svobodovou, profesorkou na vysokej škole. Podelili sa s nami o svoj príbeh. Oboch ich spojila láska k dielam Robinsona Jeffersa...

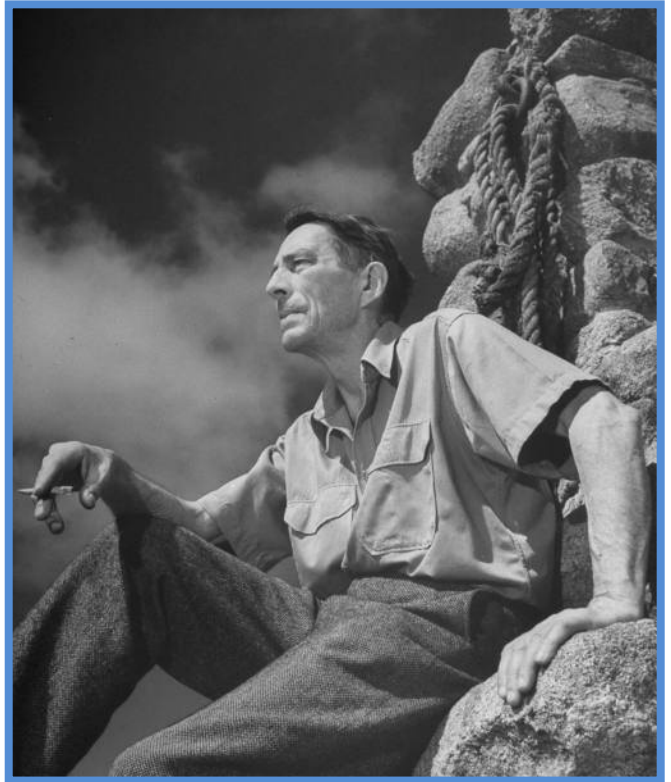
Robinson Jeffers bol americký poet, ktorý pôsobil v 20. storočí. Jeho básne sú klasické príbehy, ktoré sa dotýkajú okrem iného aj problematiky bežných ľudí vtedajšej doby. Bol známy najmä pre svoju teóriu inhumanizmu (neľudskosti a krutosti vtedajšieho sveta), čo sa odrážalo aj v jeho tvorbe. Medzi najznámejšie diela patria *Hungerfield*, *Flagons and Apples*, *Give Your Heart to the Hawks*, *Be Angry at the Sun* a iné. Jeffers sa počas svojho života rozhodol presťahovať na pobrežie Kalifornie spolu so stovkami ďalších umelcov, aby mal pokoj a inšpiratívne prostredie pre svoju tvorbu. Na kalifornskom pobreží si postavil tzv. „Jastrabiu vežu“, ktorá bola zároveň aj hlavnou témou našej prednášky.

Bedřich a Eva nám rozprávali o svojej nádhernej ceste po USA, na ktorú sa chystali takmer 30 rokov. Videli sme nádherné fotografie a videá z rôznych kútov USA. Mohli sme „navštíviť“ miesta ako Grand kaňon, Universal studio, indiánske rezervácie či rušné centrum Las Vegas.

Hlavným cieľom našich hostí však bola práve spomínaná Jastrabia veža Robinsona Jeffersa na pobreží Kalifornie. Na tejto veži Bedřich

dokonca zanechal aj svoj scenár k Jeffersovej básni *Hungerfield*, ktorý napísal ešte počas svojho štúdia na vysokej škole, no nikdy nebol sfilmovaný.

Táto prezentácia bola nádherná a veľmi inšpiratívna. Okrem toho, že sme mali možnosť nahliadnuť do USA, tak verím, že nás to podnietilo k tomu, aby sme si išli za svojimi snami, lebo nič nie je nemožné.

5. 9. 2016

Zakájenie k. náka 2016/17

Strážalský turnaj

*Učiteľská
práca Dr. Makarovy a Fialy*

23. 9. 2016

Beseda s

MUDr. Makarovy

16. 10. 2016

Beseda s olympijskými

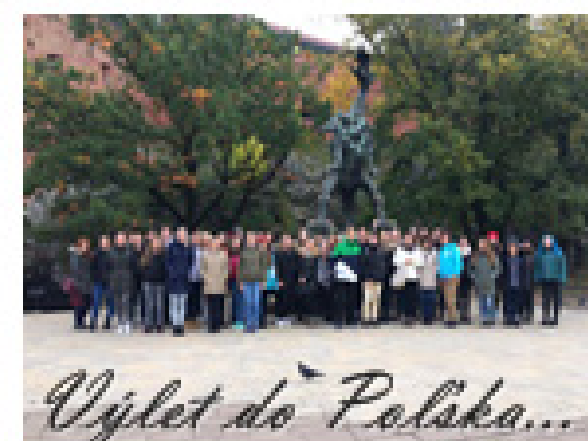
10. 10. 2016

*Stali sme sa držiteľmi
certifikátu Zelená škola*

Zelená škola

Výlet do Poľska...

*...a koncentračných táborov
Osvienčim a Brežinka*

Gymnázium
Jána Baltazára Magina Vrbové

Vás pozývame na

Deň otvorených dverí
22. októbra 2016

od 8.00 - 13.00 hod.
pre žiakov a výchovných poradcov

od 13.00 - 17.00 hod.
pre žiakov, rodičov a širokú verežnosť

Prezentácie a prednášky žiakov, súťažné
testy na prijímacie skúšky, vedeckosport
súťaže a hry.